

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że ma oczywisty interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, gdyż dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie w sposób analogiczny do jej adresatów, zaś w drugiej kolejności podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu art. 108 ust. 2 TFUE i art. 14 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Skarżąca utrzymuje, że Komisja doszła w zaskarżonej decyzji do wniosku, iż zgłoszona przez państwo greckie sprzedaż niektórych aktywów NOWEGO LARKO – które są wymienione w decyzji – nie będzie skutkowałą ciągłością gospodarczą między tą spółką a właścicielem lub właścicielami aktywów, które zostaną sprzedane. Przede wszystkim skarżąca twierdzi, iż Komisja błędnie uważa, że aktywa podlegające sprzedaży stanowią tylko niewielką część działalności NOWEGO LARKO, gdyż w rzeczywistości stanowią one główną część jego działalności, zaś aktywa, które pozostaną jego własnością, są w znacznej części pozbawione wartości z gospodarczego punktu widzenia i nie mogą zostać wykorzystane samodzielnie. Na przykład zakład w Larymnie (którego sprzedaż jest przewidziana w ramach planu prywatyzacji) stanowi główny składnik majątkowy NOWEGO LARKO, gdyż między innymi całość rudy wydobytej w całej Grecji jest przewożona do tego zakładu i jest przetwarzana tylko w tym jednym zakładzie. Po drugie, zaskarżona decyzja jest także obciążona błędem w części, w której Komisja stwierdziła w niej, iż aktywa, które mają zostać sprzedane na licytacji, nie będą należeć do NOWEGO LARKO, lecz do państwa greckiego, podczas gdy prawdą jest, że zakład hutniczy w Larymnie oraz inne instalacje do przetwarzania rud, jak również instalacje pomocnicze nigdy nie staną się własnością państwa greckiego, lecz pozostaną własnością NOWEGO LARKO nawet po możliwym wygaśnięciu umowy dzierżawy praw górniczych, ponieważ należą w pełni do tej spółki. Bezpośrednim skutkiem powyższych rozważań jest, że zarządzanie NOWYM LARKO zostanie przejęte przez nowego nabywcę, a zatem niedopuszczalne jest, by ten nabywca mógł zostać zwolniony z zobowiązania do zapłaty skarżącej kwot, które jest mu dłużny sprzedawca NOWE LARKO.
2. Zarzut drugi jest oparty na naruszeniu art. 296 akapit drugi 2 TFUE. Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona, ponieważ nie zbadano w niej, czy sporna sprzedaż aktywów na podstawie planu prywatyzacji, która to sprzedaż została zbadana przez Komisję, zakłóca konkurencję lub grozi takim zakłóceniem. Ponadto Komisja w ogóle nie zbadła rynku produktowego: nie zdefiniowała ona tego rynku ani sektora działalności. Zadowolili się po prostu oświadczeniami rządu greckiego, nie badając ich tak, jak powinna była to uczynić. Nie zwróciła się ona także w ogóle do NOWEGO LARKO o zajęcie stanowiska w tej kwestii, mimo że spółka ta była bezpośrednio zainteresowana decyzją, naruszając tym samym jej prawa podstawowe, zwłaszcza zasadę równego traktowania w porównaniu z rządem greckim, zasadę uzasadnionych oczekiwań wobec instytucji Unii i prawo do bycia wysłuchaną przed wydaniem dotyczącej jej decyzji.
3. Zarzut trzeci jest oparty na argumentach, zgodnie z którym zaskarżona decyzja zawiera sprzeczne rozważania, wobec czego jest ona nieuzasadniona i należy stwierdzić jej nieważność. Skarżąca utrzymuje zasadniczo, że podczas gdy Komisja oświadcza w swojej decyzji, iż wszystkie aktywa przeznaczone na sprzedaż powinny być postrzegane jako całość, gdyż łączy ona wypowiedzenie umowy dzierżawy praw górniczych przewidziane w planie prywatyzacji z jednoczesną sprzedażą w drodze licytacji i zastosowaniem klauzuli „sort-out” (selektywnego traktowania aktywów), następnie instytucja ta uznaje, iż istotna jest wartość księgową, po czym wreszcie dochodzi do wniosku, że ponieważ stosunek aktywów podlegających sprzedaży do pozostałych aktywów – nawet jeśli błędnie – wynosi 1 do 3 z księgowego punktu widzenia, nie ma ciągłości działalności gospodarczej. Ponadto Komisja nie uzasadnia w ogóle dokonanego przez siebie wyboru, że umowy o pracę personelu NOWEGO LARKO nie zostają przejęte przez nabywcę, naruszając tym samym istotnie „acquis communautaire” w tym względzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2014 r. – DEI przeciwko Komisji

(Sprawa T-639/14)

(2014/C 395/67)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou (DEI) AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, D. Waelbroeck, A. Oikonomou, K. Synodinos i E. Salaka, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartych w jej piśmie z dnia 12 czerwca 2014 r. skierowanym do skarżącej, odnoszących się odpowiednio do dwóch skarg złożonych jedna po drugiej przez skarżącą do pozwanej w związku z bezprawnie przyznaną pomocą państwa wynikającą pierwotnie z wykonania decyzji nr 346/2012 greckiego organu regulacyjnego w sektorze energii, a następnie z orzeczenia specjalnego sądu arbitrażowego w ramach stałego arbitrażu wspomnianego organu regulacyjnego w sektorze energii, jako że obie te decyzje zobowiązywały skarżącą do dostarczania energii elektrycznej spółce „Alouminion AE” po cenie poniżej kosztów produkcji, a mówiąc dokładniej, wyraźnej decyzji pozwanej, by nie prowadzić już dalej dochodzenia w przedmiocie drugiej z wyżej wymienionych skarg skarżącej uzasadnionej tym, że nie wykazano żadnego naruszenia przepisów dotyczących pomocy państwa, oraz dorozumianej decyzji, by nie prowadzić dalszego dochodzenia w przedmiocie pierwszej z wyżej wymienionych skarg;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, gdyż pozwana nie przestrzegała wymogów proceduralnych przewidzianych do wydania zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności prawnych i faktycznych przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 i 108 TFUE, jako że pozwana doszła do wniosku, iż sporny środek nie może zostać przypisany państwu.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności prawnych i faktycznych przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 i 108 TFUE, jako że pozwana doszła do wniosku, iż sporny środek nie przysparza nienależnej korzyści spółce „Alouminion AE”.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku wystarczającego uzasadnienia i zbadania istotnych okoliczności faktycznych i prawnych oraz naruszenia zasady dobrej administracji, w szczególności w zakresie, w jakim pozwana nie wyjaśniła odpowiednio wszystkich powodów, dla których okoliczności faktyczne i prawne przytoczone przez skarżącą nie są w stanie wykazać istnienia domniemanej bezprawnej pomocy państwa oraz nie uzasadniła szczegółowo zasadniczej zmiany swojego stanowiska, jakie zajmowała w poprzednich przypadkach w kwestii kryterium przypisania państwu oraz w kwestii obliczenia ceny dostawy energii elektrycznej dla takiego konsumenta jak spółka „Alouminion AE”, jak również w zakresie, w jakim pozwana nie przeprowadziła żadnego badania co do istoty wspomnianych powyżej dwóch skarg złożonych do niej przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2014 r. – NTS Energie- und Transportsysteme przeciwko OHIM – Schütz (X-Windwerk)

(Sprawa T-649/14)

(2014/C 395/68)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NTS Energie- und Transportsysteme GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Mach)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Schütz GmbH & Co. KGaA (Selters, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 maja 2014 r. w sprawie R 978/2013-1.